

ချိုး

မိုးဖွဲတိန်

မိုးဖွဲတိမ်
အခန်း (၁)

"ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ဟိုကောင်မလေး"

မီးဖိုခန်းထဲအထိဝရန်းသုန်းကားဝင်လာပြီးအမောတကော
မေးလာသည့်သားအသံကြောင့်သူမလှည့်ကြည့်ရင်း

"ဘာဖြစ်လို့လဲသား"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ မေမေရဲ့၊ မေမေ့သမီးပေါ့၊
ဒီမှာကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာဖွထားတာရှုပ်ပွနေတာပဲ"

"ဟင်ဟုတ်လား၊ဒါလေးပြီးရင် မေမေရှင်းပေးမယ်သား"

"အာ မေမေ့ကိုရှင်းခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပြတာပါ၊
ဒီကောင်မလေး တော်တော်ဆိုးနေပြီ"

ဖြူနုသောမျက်နှာချောချောလေးမှာ ဒေါသကြောင့်နီမြန်းနေသည်။သား
ဒေါသတွေကိုနှစ်သိမ့်ဖို့သူမ
ပြင်လက်စချဉ်ပေါင်ဟင်းအိုးကိုပစ်ထားခဲ့ရင်းသားအနား လျှောက်ခဲ့၏ ။

"သားကလည်းကွယ်၊ညီမလေးစယတတ်
နောက်တတ်တာသိရက်နဲ့ကဲကဲသူ့ကိုလည်းရှာမနေနဲ့တော့၊
မေမေလုပ်ပေးမယ်ဟုတ်လား ဒေါ်ဆုံ"

"သွားပါ မဝါသွား၊အဲဒီ
ချဉ်ပေါင်ဟင်းအိုးအစ်မပဲတည်ထားလိုက်မယ်သွားသွား"

ဒေါ်ဆုံကမီးဖိုပေါ်မှာတရှဲ့ရှဲ့ကြော်နေသောငါးကြော်တွေကိုဆယ်ယူနေရင်
သူမသားလက်ကိုအသာဆွဲခေါ်ပြီးမီးဖိုခန်းထဲကထွက်ခဲ့သည်။

"သမီးလေးကဘာလုပ်သွားလို့လဲသားရယ်၊ပစ္စည်းတွေ

မွေသွားရုံသက်သက်ပဲလား"

"မေမေကိုယ်တိုင်ပဲသွားကြည့်တော့၊တစ်ခန်းလုံးကိုရစရာမရှိဘူး၊
အဝတ်ခြင်းထဲကအဝတ်တွေကိုလည်းအိပ်ရာပေါ်တင်လိုတင်၊
ဖိရိုထဲကအဝတ်တွေကလည်းမှန်တင်ခုံတွေမှာရောစားပွဲတင်ပေါ်မှာ
ရောပွထနေတာ၊ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားသလဲမသိဘူး၊ကျွန်တော်
ဘောလုံးကန်ပြီးချွတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေပါ၊ခုတင်ပေါ်ရောက်နေတော့
မွေ့ရာတွေလည်းညစ်ပတ်ကုန်ပြီ"

"အင်းအင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ"

"ဒါတင်မကသေးဘူး မေမေ၊

အံ့ဆွဲထဲကပစ္စည်းတွေလည်းရှုပ်ပွအောင်လုပ်သွားတာ၊အဆိုးဆုံးကသား
ကျောင်းလွယ်အိတ်ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတာ"

ပြောရင်း ဒေါသတွေဆူဝေနေသောသားကိုကြည့်ကာသူမ
တောင်ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိတော့ပါ။သမီးကလည်းသမီးပါပဲ။
ဒီလောက်အထိတော့မဆိုးသင့်။

တကယ်ဆိုသင့်မင်းမူဆိုသောသားကသူမရဲ့ မွေးစားသားတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ဆိုးသွမ်းခဲ့တာဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ဘဲသမီးအရင်းအချာကဆိုးနေသည့်အဖြစ်။

သမီးဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးစိတ်တစ်ဝက်ဝင်နေ၍ ပဲလားမသိ။
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လက်မှိုင်းချရလောက်အောင်ဆိုးသူဖြစ်သည်။

"ကဲ မေမေကြည့်ပါဦး"

သားကအခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့်လက်တွေ့ပြကာထပ်တိုင်သည်။
တကယ့်ကိုရှုပ်ပွနေသောအခန်းထဲမှာစိတ်တိုင်းကျ မွေ့နှောက်

သောင်းကျန်းသွားတာသိသာလွန်းသည်။

"အင်းအိပ်ရာခင်းတွေ မေမေအသစ်ပြန်လဲပေးမယ်၊
အဲသားကျောင်းလွယ်အိတ်
ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့အထဲကစာအုပ်တွေပါပါသွားသလား"

"ပါတာပေါ့ မေမေ၊အခန်းထဲမှာအနံ့ရှာပြီးပြီ၊လုံးဝကိုမတွေ့တာ မေမေ"

"မေမေ ပြန်လာရင် မေးပေးပါ့မယ်သားရယ်၊သားအခန်းကိုလည်း
မေမေရှင်းပေးမယ်နော်"

"ရတယ် မေမေမရှင်းနဲ့၊သူ ပြန်လာမှသူ့ကိုပဲရှင်းခိုင်းမယ်"

"မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့သားရယ်၊ခိုင်းလည်းသားစိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်မှာမှမဟုတ်တာ၊ မေမေဘာသာလုပ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား၊
သားဧည့်ခန်းထဲသွားထိုင်နေနော်"

"မဟုတ်တာပဲ မေမေရာ၊ကျွန်တော်ဘာသာလုပ်ပါ့မယ်"

"ရပါတယ်သားရဲ့၊ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ကျွန်တော်ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ပါ"

"အမလေးသားရယ်၊ကိုယ့်သားသမီး
ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတာဘာလို့ငရဲကြီးရမှာလဲကဲသွားသွားနော်"

သူမဇွတ်အတင်းတွန်းသွားခိုင်းမှမင်းမူအခန်းထဲကထွက်သွားသည်။
သူမရှုပ်ပွနေသောအခန်းကိုကြည့်ကာပင့်သက်လေးရှိက်မိပါသည်။

တကယ်မလွယ်တဲ့သမီးပါလား။

ဒီအစ်ကိုနဲ့ညီမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာချစ်ချစ်ခင်ခင် လေး
လေးစားစားမနေဘဲဆိုးလွန်းတာတော့မဟုတ်သေး။

အခန်းထဲကအရှုပ်အထွေးတွေကို မေမေရှင်းလင်းကျန်ရစ်ခဲ့တာ
တွေးရင်းမင်းမူရင်ထဲမှာ "လွမ်းအဝေး"ကိုပဲ ဒေါသတွေဆူဝေနေမိသည်။

ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့သူ့အလိုလိုက်အချစ်ပိုခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
ဒါပေမဲ့သင်းကလေးဆိုးလွန်းတာတော့လွန်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ဖို့ဟန်ပြင်ဆဲမှာပဲခြံကလူခေါ်ဘဲလံသံက
မြည်လာသည်။လှမ်းကြည့်တော့ခြံမှာလူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်နေတာ
မြင်သည်။

ဘယ်ကဧည့်သည်လည်းမသိပါ။သူနှင့်မသိတာတော့ သေချာ၏ ။
ခြံစောင့်ဦးဒီပါ နောက်ဖေးရောက်နေလို့ထင်၏ ။
ကိုယ်တိုင်ပဲခပ်သုတ်သုတ်လေးထွက်ခဲ့၏ ။

အနားရောက်မှ မြင်လိုက်ရသောလူရွယ်ကသူ့ထက်ဆယ်နှစ်
လောက်ငယ်သောချာတိတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲညီလေး"

"ကျွန်တော်ကဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကပါအစ်ကို၊အခု ကျောင်းက
ပြန်လာတာကိုဒီအိမ်ကအစ်မကြီးက ဘောလုံးနဲ့ကန်လိုက်လို့"

"ဟင်"

မင်းမူမျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားရသည်။ဒါဆိုသင်းလေးက
ဘောလုံးကန်နေတာပေါ့။လာတိုင်သည့် ကောင်လေးရဲ့

ကျောင်းဝတ်စုံအကျ...အဖြူရောင်လေးရင်ဘတ်မှာရွံ့ဖွက်တွေက
ပေကျံလျက်ရှိတာအထင်အရှား။

"အဲဒါကျွန်တော်ကပြောတော့တိုင်ချင်တဲ့နေရာသွားတိုင်တဲ့၊
ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့"

"ဟာကွာ"

မင်းမူတောင်ရှက်သွားမိသည်။ဒီကောင်လေးကအလွန်ဆုံးရှိမှဆယ့်သုံး၊
ဆယ့်လေးပေါ့။လွမ်းအဝေးကတောင်နှစ်နှစ်လောက်ကြီးသည်။
အခုတော့လုပ်ပုံကကလေးကိုအနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်နေပြီ။

"အဲဒါအစ်ကိုကြီးဆုံးမပေးပါ။ကျွန်တော်
ကျောင်းကပြန်လာတိုင်းဒီလိုရန်စနေတာနှစ်ခါ၊သုံးခါရှိပြီ"

မင်းမူဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်ရ၏ ။
ချာတိတ်ကတော့မကျေမနပ်မျက်နှာနှင့်ရှိဆဲ။

"ဒီတစ်ခါဆိုရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ကိုသွားတိုင်မှာ"

"ဟေ အေး အေးပါငါ့ညီရယ်၊ နောက်တစ်ခါအဲဒီ လိုမဖြစ်
စေရဘူးလို့ကတိပေးတယ်၊ အဲအာမခံတယ်ကွာ နော်"

သူ တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး
ပြောလိုက်တော့မှချာတိတ်ချာခနဲလှည့်ပြန်သွား၏ ။သူ့မှာသာလွမ်းအဝေးအတွက်
ဒေါသပေါ် ဒေါသတွေဆင့်နေရတော့သည်။

ဧည့်ခန်းတံခါးဝရောက်တော့ မေမေနှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။

"ဘယ်သူလဲသား"

"ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကတဲ့ မေမေ၊ ဘာဖြစ်သလဲမမေးနဲ့၊ မေမေ့သမီး
ပြဿနာရှာလိုက်တာ၊ လာတိုင်တာ"

"ဟင်ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

ချာတိတ်တိုင်ကြားသမျှသူ ပြောပြလိုက်သည်။

မေမေမျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နားထောင်နေရင်းပင့်သက်တရှိုက်ရှိုက်ရှိနေရှာ၏။

"အဲဒါ မေမေ့သမီးကိုဆုံးမထားဦး၊ တော်ကြာရပ်ကွက်ရုံး
ရောက်မှပိုအရှက်ကွဲနေမယ်"

"ဟင်းခက်တော့တာပဲ၊ ဒီကလေးနှယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး"

မေမေညည်းညူရင်းအခန်းထဲကသောကမျောလေးလှမ်းဝင်သွားတော့မှ
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တကယ်ပါဒီကောင်မလေးကြောင့် မေမေ့ခမြာစိတ်မောလူ
မောနှင့်ကြာရင်နှလုံးရောဂါရမလားပဲ။ သူ့မှာလည်း
မေမေ့အဖြစ်ကိုကြည့်ကာရင်မောရသည်။

*

အခန်း (၂)

"ကိုကို"

"..."

"ကိုကို"

"ဘာလဲဟာ၊နားငြီးလိုက်တာ"

"အာဒီဘက်ခဏလှည့်ပါဦး"

"မလှည့်ဘူးဟာ"

မိအဝေးဝင်လာတာကိုသူသိလျက်နှင့်တမင်လှည့်မကြည့်ဘဲ
နေလိုက်သည်။သူစာဖတ်နေသည့်စားပွဲနားအထိလာရပ်ပြီး
ခေါ်နေတာကိုလည်းဂရုမစိုက်နေလိုက်၏။

"ကိုကိုနော် မေမေနဲ့တိုင်မှာ"

"တိုင်ပေါ့၊ငါကဂရုစိုက်ရမှာလား"

"အံ့မယ်ဘာပြောတယ်၊ ငရဲကြီးချင်လို့လား"

မင်းမှုမျက်နှာကိုမဲ့ချပစ်လိုက်သည်။ ဒါကျတော့ ပြောတတ်လိုက်တာ။
ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကချာတိတ်ကိုသူမ ပြောတာကျတော့ ပြောသင့်သလား၊
မပြောသင့်သလားမသိဘူးတဲ့လား။

"ဒီမှာ ဝေးကိုကိုအတွက်ဝယ်လာတာ၊

တီရှပ်လေးအရမ်းမိုက်တယ်သိလား၊ ကိုကိုနဲ့ဆိုအရမ်းလိုက်မှာ"

"စိတ်မဝင်စားဘူး၊မလိုချင်ဘူး၊

အဝတ်အစားတွေငါ့ဗီရိုထဲမှာဘုံးပေါလအော့ပါ"

ပြောပြီးစာအုပ်ကိုပိတ်ကာသူထရပ်တော့လွမ်းအဝေး

ရှေ့ကပိတ်ရပ်သည်။

"ကိုကိုဘာလဲ၊ အဝေးကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား"

မေးပုံကိုကမဟုတ်တာ၊ စိတ်ဆိုးရအောင်ကိုယ်ကပဲ ကျောင်းစာအုပ်တွေ သူမအခန်းထဲဝှက်ခဲ့ကာသူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဘောကန်ဖိနပ် တွေထည့်ယူသွားတာစိတ်ထဲမှာမကျေနပ်ပါ။

"ကိုကို"

မူနဲ့နဲ့ခေါ်ရင်းသူ့အရပ်မြင့်မြင့်မားမားကြီးကိုမမှီမကမ်း ခြေဖျားလေးထောက်ကာကြည့်သည့်ပုံစံလေးကြောင့်သူပြုံးမိသွား၏ ။

"ကိုကိုနဲ့ဆိုအရမ်းလိုက်ဖက်မှာ၊ ဒီမှာနို့စိမ်းရောင်လေးကိုကိုရဲ့၊ အရမ်းလှလို့အဝေးမုန့်ဖိုးထဲကဝယ်လာတာသိလား"

"ဟေ့အပိုတွေလာလုပ်မနေနဲ့မိအဝေး၊ နင့်ကိုသိပ်ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်း"

"မဖယ်ဘူး"

"မဖယ်တော့ ခေါက်တယ်ဟာကဲ"

"ဒေါက်"

"အားနာလိုက်တာ မေမေရေ"

ခေါက်လိုက်တာကဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် အော်လိုက်တာစူးစူးဝါးဝါး။ မေမေအခုလောက်ဆိုဘုရားပန်းတွေလဲပြီးဘုရားဝတ်ပြု နေတာမို့သူကသောကမျောလေးတားရ၏ ။

"ဟဲ့စွတ်အော်မနေနဲ့၊ မေမေဘုရားရှိခိုးနေတယ်"

"အော်မှာပေါ့၊နာလို့အော်တာပဲ၊

တကယ်အသားချင်းမစာနာအရမ်းခေါက်တာကိုးအဟင့်ဟင့်"

မျက်ရည်တစ်စက်မကျဘဲနှင့်တမင်ရှိက်ငိုနေတော့သူထပ်ပြီးနာအောင်
ခေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့စိတ်ကိုထိန်းရင်း

"ကဲမိအဝေးလစ်ပါတော့၊ ငါအပြင်သွားစရာရှိလို့"

"ဟင် ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီးဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဝေးလည်းလိုက်မှာပေါ့"

"ဘာလို့လိုက်မှာလဲမလိုက်နဲ့"

သူ

ပြောပြီးတွန်းတိုက်ထွက်ခဲ့တော့အနောက်ကကပ်ပါလာဦးမှာကိုသိနေပြီးသား။
အဝတ်ဗီရိုကိုဆွဲဖွင့်နေတုန်းအနားကို ရောက်လာပြန်၏ ။

"ကိုကို"

"ဟာမိအဝေး၊ ငါ ဒေါသဖြစ်လာပြီနော်"

"ကိုကိုကလည်းဘလင်းကြီး ဟောက်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ ပြောစရာရှိလို့"

"ဘာမှမပြောနဲ့၊ နားပူတယ်"

"တကယ်မပြောရဘူးလားရတယ်၊ ဒီကသူ့အတွက်
ပြောမလို့မမဧကရီအကြောင်း ပြောမလို့"

သူမျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်မိသည်။

ဧကရီအကြောင်းမို့စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ဒီကောင်မလေးကိုမယုံရဲ။

"ဝေးက စေတနာနဲ့ ပြောမလို့၊ ဒါကိုအဆူအပူခံနေရသေးတယ်၊
တော်ပြီသွားတော့မယ်"

"ဟေ့ နေဦး၊ ဟိုကဘာမှာလိုက်တာလဲ"

"မမေးနဲ့မပြောဘူး၊ လူကို ခေါင်းခေါက်တယ်၊

အော်လိုက်တာလည်းနှစ်ပြားမတန်ဘူး"

"ဟာအဲဒါညီမလေးကိုဆုံးမတာပါ၊

အခန်းထဲမှာရှုပ်ပွသွားတာဘယ်ကောင်းမလဲ၊

ပြီးတော့ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲကချာတိတ်ကို

ဘောလုံးနဲ့ကန်လိုက်တာမျိုးကဘယ်ကောင်းမှာလဲ"

"အဲဒါတမင်ကန်လိုက်တာလေ၊အဲဒီ ကောင်လေးကအချိုးမပြေဘူး၊လူကို
မြင်ရင် ပြောင်သလိုလို လှောင်သလိုလိုလုပ်နေလို့"

ဆုံးမရင်းစကားတွေကလမ်းကြောင်းချော်ထွက်နေတော့သူလိုရင်းကို
ပြန်ဦးတည်ရပြန်သည်။

"ကဲကဲအဲဒါထားတော့၊ အခုဧကရီကဘာမှာလိုက်တာလဲဟင်"

"မနက်ဖြန်ကျသူ ရှေ့ပင်ထွက်မှာတဲ့၊

အဲဒါကိုကိုလိုက်ချင်ရင်သွားစောင့်ပေါ့"

"ဟာတကယ်လား၊ ဧကရီတစ်ယောက်တည်းလာမှာလား"

သူကသောကမျော

မေးတာကိုမျက်ခုံးလေးကျုံ့ပြီးလွမ်းအဝေးကြည့်နေသည်။ပြီးမှမဲ့ပြီးလေးပြီးရင်း

"ဒီမမဧကရီနာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့၊ ကိုကို

ဖြစ်သွားလိုက်တာဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူးနော်အဟင်းရယ်ရတယ်"

သူ့မျက်နှာကြီးထူပူသွားမိသည်။ မိအဝေး

ရှေ့မှောက်မှာသူသတိကင်းလွတ် ဖြစ်သွားတာနည်းနည်းတော့ရှက်မိ၏ ။

"ကိုကိုအဲဒီ မမကိုကိုကိုတကယ်ကြိုက်နေတာလား"

"ဟာဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မေးစရာလားနင်က"

"မေးစရာပေါ့၊ကိုကိုရည်းစားတွေအများကြီးထားတာမသိတာမှတ်လို့၊
အခု နောက်ဆုံးတွဲနေတဲ့သီတာခိုင်နဲ့ ပြတ်သွားပြီမဟုတ်လား"

"နင်ငါ့အခန်းထဲ လျှောက်မွှေးနေတာအဲဒါကြောင့်မဟုတ်လား"

"အဟီးကိုယ့်ကိုကိုအကြောင်းသိချင်လို့ပေါ့"

"ငါနော်ထပ်ခေါက်လိုက်ရ"

သူလက်ခေါက်နဲ့ရွယ်တော့လွမ်းအဝေး ခေါင်းလေးငုံ့ရှောင်ကာ
ပြေးထွက်သွားသည်။ လက်ထဲကအကျွေးလေးကိုခုတင်ပေါ်ပစ်တင်သွားသေး၏ ။

"ဟေ့အဝေးသူကဘယ်နှနာရီတဲ့လဲ"

"ဒါတော့ဘယ်သိမှာလဲ၊ကိုကိုဘာသာဝီရိယ
ကောင်းကောင်းနဲ့လမ်းထိပ်ကစောင့်ပေါ့"

လွမ်းအဝေး အော်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့သူဘာမှထပ်
မေးခွင့်မရလိုက်ပါ။ အာရုံထဲမှာတော့ဧကရီမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

မိအဝေး ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ သူ နောက်ဆုံးနှစ်
ရောက်သည်အထိရည်းစားမကျ၊ချစ်သူမကျတဲ့ခဲ့တာတွေအများကြီး။
အားလုံးထဲကတစ်ယောက်ဆိုတာမရှိခဲ့အောင်ဘယ်သူ့ကိုမှရင်မခုန်ခဲ့တာအမှန်။

အခုဧကရီကိုတော့သူမထင်မှတ်ဘဲဘတ်ဒေးပါတီတစ်ခုမှာဆုံတွေ့ခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

စုံစမ်းကြည့်တော့စီးပွားရေးနောက်ဆုံးနှစ်တက်နေသူဟုသိခဲ့ရသည်။
နုညက်အောင် ချောမောသလိုစကားပြောဆိုဆက်ဆံကြည့်
တော့ခင်မင်ဖော်ရွေသည်။

လူချင်းဆုံဖြစ်တာသုံးကြိမ်ပဲရှိသေးပေမယ့်ဖုန်းချင်းကတော့စကားပြောပြ

အခုတော့သူမနှင့်သီးသန့်ဆုံနိုင်ဖို့အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ရခဲ့ပြီ။

လွမ်းအဝေးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ခုတင်ပေါ်မှာညီမလေးလွမ်းအဝေးပစ်တင်ခဲ့သောတီရှပ်

လေးကိုသူကြည့်မိသည်။

နို့စိမ်းရောင်တီရှပ်လေးကဒီခိုင်းလှလှလေးနှင့်မို့သဘောကျသွားတာအမှန်။

ဒီအကျ..လေးကိုတော့မနက်ဖြန်ဝတ်သွားရမည်။

*

အခန်း (၃)

"ဒါဆိုမင်းတစ်ယောက်တည်းညစ်သွားတာပေါ့"

"အေးပေါ့ကွာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းလမ်းထိပ်မှာအူကြောင်ကြား
ဖြစ်သွားတာ၊ မိအဝေးစကားကိုယုံမိတာငါးပါးမှောက်တာပဲ"

သူ ပေါက်ကွဲနေတာကြည့်ပြီး ဇော်ကြီးပြီးစစ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာတော့
ဒေါသတွေအခုထိမပြေနိုင်သေးပါ။

လွမ်းအဝေးစကားကိုယုံကြည်ပြီးသူ့မှာအစောကြီးထပြင်ဆင်ပြီးကားဂိတ်
ယောင်လည်လည် စောင့်ခဲ့ရသည်။ ကိုးနာရီလည်းမလာ၊ ဆယ်နာရီလည်းမတွေ့
တော့သံသယဝင်လာသည်။

ဧကရီဆီဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ဖုန်းကပိတ်ထားသည်။
ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှဖုန်းဝင်သွားသည်။

"ဧကရီလားကိုယ်သင့်မင်းမူပါ"

"ဪကိုမင်းမူ ပြောလေ"

"ကိုယ်ဧကရီကို စောင့်နေတာ၊ မနက်ရှုန်နာရီကတည်းက"

"ဟင်တို့ကို စောင့်နေတာ၊ ဘယ်ကစောင့်နေတာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

ဧကရီဒီလို

မေးကတည်းကသူတစ်ခုခုတော့လွဲချော်နေပြီဟုနားလည်လိုက်သည်။

"ဟိုဧကရီ ရှေ့ပင်ထွက်မလို့ဆို၊ တို့ကိုလမ်းထိပ်ကစောင့်
နေလို့မှာတယ်ဆို"

"အိုမဟုတ်တာ၊ တို့ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ အခုလည်း
ဗြူတီဆလွန်းမှာဆံပင်လျှော်ဖယောင်းသွင်းနေတာ၊

နေပါဦးမင်းမူကိုဘယ်သူပြောလို့လဲ"

"ဟိုအဲသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ"

"ဟုတ်လားမင်းမူကို နောက်လိုက်တာထင်တယ်၊

တို့ဒီနေ့ဘယ်မှသွားဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ ပြုတီဆလွန်းမှာပဲအချိန်ကုန်မှာ၊
လာမယ့်အပတ်ထဲမှာတို့ဘတ်ဒေးရှိတယ်လေ"

"ဟင်ဟုတ်လား၊ကိုယ့်ကိုမဖိတ်ဘူးလားဧကရီ"

"ဖိတ်ရမှာပေါ့စိတ်ချ၊ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်"

ပန်းဧကရီဆီကထိုသတင်းနှင့်စကားသံလေးကြားရတာ မို့သူ
ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။စိတ်ထဲမှာတော့လွမ်းအဝေးကိုပဲ
ဒေါသတွေထွက်နေမိသည်။

အိမ်ပြန်တော့သင်းကလေးကအိမ်မှာရှိမနေပါ။

သူစိတ်မရှည်နိုင်စွာအပြင်ထွက်ရှာတော့လည်းမတွေ့။

ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာသွားပုန်းနေသည်မသိ။ နောက်ဆုံးတော့သူငယ်ချင်း
ဇော်ကြီးအိမ်ကိုပဲ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

"နေပါဦးမင်းမူ၊မင်းကဧကရီကိုတကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာလား"

ဇော်ကြီးအမေးစကားကြောင့်သူ့အတွေးတွေ ပြတ်ကာငဲ့ကြည့်မိသည်။
အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ဒီကောင်ကတိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ဟစိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ငါကအချိန်ကုန်ခံပျံ့မလားကွ"

"အင်းမင်းနှလုံးသားကလည်းဘယ်တော့မှမကုန်နိုင်မခမ်းနိုင်တဲ့အချစ်
ပြည့်နေပါလား"

ဇော်ကြီးစကားကြောင့်သူ့ယဲ့ယဲ့ပြီးမိသည်။

သူရည်းစားများတာကိုဒီကောင်ရည်ရွယ်ပြောနေတာသိသည်။

"ဘာလဲဒီတစ်ယောက်လည်းတစ်ခဏအတွက်ပဲလား"

"မပြောတတ်သေးဘူးလေ၊ ငါ့နှလုံးသားရဲ့အလိုတော်အတိုင်း ပေါ့"

"ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊ ပန်းဧကရီဆိုတာအီကိုမှာကွင်းတစ်ပါးနော်၊ ရည်းစားတွေလည်းဘာများသလဲမမေးနဲ့၊ မင်းဝဋ်လည် နေဦးမယ်"

ပန်းဧကရီသတင်းကိုသူလည်းကြားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ထို့အတွက်ရင်မှာစိုးရိမ်မိတာမျိုးတော့မရှိပါ။

တကယ်ဆိုသူလည်းရည်းစားတွေများခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့အချိန်တန်လျှင်နှလုံးသားကတစ်ယောက်ပဲလိုအပ်မှာပဲ ဖြစ်၏ ။

ပန်းဧကရီကနာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ချောမောသည်။

နုနုညက်ညက်မျက်နှာလေးကအပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင်လှသည်။

နဂိုလှပြီးသောမျက်နှာကိုပိုပြီးမက်မောစရာ ဖြစ်အောင်လည်းပန်းဧကရီ

ပြင်ဆင်တတ်ပါသည်။ ဝတ်တာဆင်တာကအစပန်းဧကရီက

ငေးကြည့်လောက်အောင် ပြင်ဆင်တတ်သူ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့လည်းမိဘတွေရဲ့အလိုလိုက်ချစ်ခင်မှုတွေကိုအ

အလှမာန်ကောဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံမှုမှာပါပန်းဧကရီကလက်မထောင်လောက်အောင်

ပြည့်စုံလွန်းသူ။

"နေပါဦးကွအခုမင်းကိုလွမ်းအဝေးကဘာလို့ဒုက္ခပေးလိုက်တာလဲမင်းမူ"

"မေးမနေနဲ့ဒီကောင်မလေးကတကယ့် ပြဿနာလေးကွ၊

ယောက်ျားမကျမိန်းမမကျနဲ့တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြဿနာတွေရှာနေတာ၊

ဟိုတစ်ရက်ကပဲချာတိတ်တစ်ယောက်ကို ဘောလုံးနဲ့ကန်လိုက်သေးတယ်ကွ"

"ဟားဟားတကယ်ပါလား၊ မင်းညီမက ယောက်ျားစိတ်ဝင်

နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်မင်းမူ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးလို
နေလာတော့အကျင့်ပါနေတာပါ"

"အေးဟုတ်မှာပါ၊
ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှာတော့လွမ်းအဝေးဆိုတာအလှဘုရင်မတဲ့"

ဇော်ကြီးညီတစ်ယောက်ကလွမ်းအဝေးနှင့် ကျောင်းတူအတန်းတူမို့
ဇော်ကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့သူနှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။
ဆံပင်အတိုဂုတ်ဝဲလေးနှင့်လွမ်းအဝေးသည်သူ့မျက်စိထဲမှာတော့တကယ့်ဂျစ်ပေပေ
ကောင်မလေးပဲဖြစ်သည်။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေတတ်
သောလွမ်းအဝေးသည်သူ့ရဲ့ညီမလေးဆိုပေမယ့်ညီလေးတစ်ယောက်လို
ဖြစ်နေခဲ့သည်။သူ ဘောလုံးကန်ရင်လိုက်လာတတ်သူ၊
ကစားရင်လည်းသူ့ဘက်ကပဲပါကာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နေ၏ ။

ဖေဖေနှင့်
မေမေကအိမ်ထောင်ကျပြီးသုံးနှစ်ကျော်အထိသားသမီးမရတာ မို့မိဘမဲ့သူကို
မွေးစားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။သူ့အသက်လေးနှစ်လောက်မှကံထူးကာလွမ်းအဝေးကို
မွေးဖွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏ ။

"ယောက်ျားလေးသာဆိုပိုကောင်းမှာ၊
ငါ့သားအတွက်ညီလေးတစ်ယောက်ရတာ ပေါ့"

"သမီးလေးလည်း ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်၊ဝါတော့ ကျေနပ်တယ်၊
သားတစ်ယောက်သမီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ပြီးပြီပေါ့"

သူ့ထက် လေးနှစ်ငယ်သောလွမ်းအဝေးသည် ဖေဖေနိမိတ်ဖတ်ခဲ့သလို

ယောက်ျားဆန်ဆန်ပဲ နေတတ်ခဲ့တာငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ဝတ်တာ၊
စားတာ၊ နေတာ၊ထိုင်တာကအစ ယောက်ျားလေးလိုပဲ နေတတ်ခဲ့၏ ။

"မဖြစ်ဘူး၊မဖြစ်ဘူး၊ငါ့သမီးလေးဟိုမရောက်ဒီမရောက်
ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ"

မေမေကလွမ်းအဝေးကိုကြည့်ကာပူပန်စွာနှင့်ဆိုသည်။
မေမေ့ရဲ့အုပ်ထိန်းမှုကြောင့်ပဲလွမ်းအဝေးမိန်းမသားဆန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။
ဒါတောင်မှငယ်စိတ်ကမပျောက်ချင်သေး။

လမ်းထဲကချာတိတ်တွေနှင့်ပေါင်းပြီးခြံထဲမှာ
ဂေါ်လီရိုက်ကာဂျင်ပေါက်တာမျိုးတောင်ရှိတတ်သေးသည်။

"မင်းမူငါ နေလင်းတို့အိမ်သွားမလို့မင်းလိုက်ဦးမလား"

"မလိုက်တော့ဘူး ဇော်ကြီး၊ငါအိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

ဇော်ကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ခြံထဲမှာထိုင်နေသောလွမ်းအဝေးနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးသည်။

"ဟေ့မိဝေး နေဦး"

သူ့ကို

မြင်သည်နှင့်လစ်ပြေးဖို့ဟန်ပြင်သောလွမ်းအဝေးကိုသူလှမ်းအော်ရင်းလက်ကိုလှမ်းဆုံး

"အားနာတယ်ကိုကိုရ"

"အပိုမလုပ်နဲ့၊ငါနင်နဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်၊

ပြောစမ်းနင်ဘာလို့ငါ့ကိုဒုက္ခပေးတာလဲ"

"ဟင် ဝေးဘာလုပ်လို့လဲ"

"အေးမသိဟန်ဆောင်နေတာကို ပြောရဦးမှာပေါ့၊ဧကရီကိစ္စလေ၊

သူငါ့ကိုမချိန်းဘဲနဲ့နင်ဘာလို့လိမ်ပြောရတာ လဲ၊ငါ့မှာတော့အရူးကြီးကျနေတာပဲ၊
လမ်းထိပ်မှာဒုက္ခခံလိုက်ရတာ "

ပျောက်ကွယ်နေသော ဒေါသလေးတွေချက်ချင်းရင်ထဲမှာ
ပြန်တိုးလာမိတာလွမ်းအဝေးရဲ့ပြုံးစေ့မျက်နှာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ဟင်သူမလာဘူးလား"

"မိဝေးနင်အူတူတူမလုပ်နဲ့၊ငါ့ဧကရီဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊သူ
ရှော့ပင်ထွက်ဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူးတဲ့၊ငါ့ကိုလည်းမချိန်းဘူးတဲ့"

"ဟာဒါဆိုဟိုချာတိတ်လိမ်တာပေါ့"

"ဘယ်ကချာတိတ်လဲ"

"ဟိုမမဧကရီတို့လမ်းထိပ်ကဖိုးတာလေ၊အဲဒီ
သတင်းကိုဖိုးတာဆီကသိရတာ "

သူမျက်မှောင်ကြီးကုပ်သွားသည်။

ဖိုးတာဆိုတာအသက်ဆယ်နှစ်သာသာလောက်ပဲရှိဦးမည့်ချာတိတ်။
လွမ်းအဝေးကထိုချာတိတ်ကိုလွဲချနေတာမဟုတ်သေးပါ။

"နင် ပေါက်ကရမပြောနဲ့၊နင်တမင်ငါ့ကိုဒုက္ခပေးတာမဟုတ်လား"

"အာကိုကိုကလည်းကိုယ့်ကိုကိုဘာလို့ ဝေးကဒုက္ခပေးရမှာလဲ၊
ဖိုးတာတို့နဲ့ကစားရင်းသူက ပြောတာ၊အဲဒီ မမ ရှော့ပင်ထွက်မှာတဲ့၊
သူ့အတွက်အကျယ်လာမယ်လို့ ပြောတယ်"

မိအဝေးတမင်ကိုဘူးခံပြီးလိမ်နေပြီဆိုတာသူသိနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်းပိုလို့စိတ်တိုရ၏ ။

"ကလေးတစ်ယောက်စကားကိုနင်ယုံပြီးငါ့ကိုအတည်ပေါက်လိမ်သွားတ
ဟိုကပဲငါနဲ့ချိန်းခိုင်းသလိုနင် ပြောတာလေ"

"အဟဲအဲဒါကကိုကိုရဲရဲဝံ့သွားရဲအောင် ဝေး ပြောတာပါ။

ဘုရားစူးကိုကိုဒုက္ခရောက်အောင် ဝေးမလုပ်ပါဘူး၊ နေဦးဖိုးတာဆိုတဲ့ကောင်
တွေ့မယ်"

ဆတ်ခနဲလက်ကိုရုန်းထွက်ပြီးလွမ်းအဝေးခြံထဲက ပြေးထွက်သွား၏ ။

သူဘာမှမပြောနိုင်ဘဲအံတကြိတ်ကြိတ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ယုံမိတာကကိုယ့်အမှား။ဒီကောင်မလေးစကားကို

နောက်ဆိုဘယ်တော့မှယုံလို့မဖြစ်တာသူ ခေါင်းထဲထည့်ထားမှ...။

*

အခန်း (၄)

"ဒီမှာညီမင်းကသင့်မင်းမူဆိုတာလား"

သူထိုင်နေသောစားပွဲဝိုင်းအထိ ရောက်လာကာ မေးလာသောလူစိမ်းကို မော့ကြည့်ရင်းအူတူတူ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ပြာလဲ့နေသော နေကာမျက်မှန်နှင့်ရှင်းသန့်ချောမောသောရုပ်သွင်က ယောက်ျားပီသခန့်ညားတာအမှန်။ သူ့ထက်တော့အသက်သုံးလေးနှစ်ခန့်ကြီးပုံရတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

မေးရိုးအကျကပိုပြီးယောက်ျားဆန်ကာစိမ်းဖန့်နေသောမုတ်ဆိတ်ပါးသိုင် သောကိုယ်ဟန်ကပါစမတ်ကျသည်။

"ကိုယ်ခဏထိုင်မယ်နော်ညီ"

"ဗျာဟုတ်ကဲ့ထိုင်ပါ"

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။

နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာစားပွဲပေါ်တင်သည်။

တိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေကာရံထားသောမျက်ဝန်းအစုံကစွဲမက်ညှို့နိုင်သောအရိပ်တို့ သေချာ၏ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲအစ်ကို"

"ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ၊လွမ်းအဝေးဆိုတာညီရဲ့၊ ညီမဆိုတာအမှန်ပဲလား"

"ဟင်"

လွမ်းအဝေးနာမည်ကိုကြားလိုက်ကတည်းကလူကထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ဘာပြဿနာတက်ပြန်ပြီလဲမသိ။

"ဟုတ်ကဲ့ဘာဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို"

"သူကကိုယ့်ကားကို ပြဿနာရှာလိုက်တယ်"

"ဗျာ"

မင်းမူဆံပင်တွေတောင် ထောင်သွားသည်။

လွမ်းအဝေးတို့ကတော့လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

ပြဿနာတွေကတကယ့်ကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခုပါလား။

"ဟိုအစ်ကိုကားကိုသူဘာလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ကားနောက်မီးသီးတစ်လုံးကွဲသွားအောင်ခဲနဲ့ထုလိုက်တာ"

"ဟာ"

သူအထိတ်တလန့်နှုတ်က ရေရွတ်မိလိုက်တဲ့အထိပါပဲ။

သအဏသအဆိုင်လေးအပြင်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ကားစတင်းမှာကားလေးတွေ

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကားကဘယ်ကားလည်းမသိ။

သိန်းထောင်ချီကားသာဆိုရင်တော့ လျော်ရမည့်တန်ကြေးက သေးမည်မဟုတ်။

"ကိုယ့်ကားကိုဝပ်ရှော့ပို့လိုက်ပြီ၊မီးသီးအသစ်လဲတပ်ခိုင်းထားခဲ့ရတယ်"

"ဗျာဟုတ်ကဲ့၊သူဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာကျွန်တော်စဉ်းစားမရ
ဖြစ်နေတာ၊ဟား တော်တော်ဂြိုဟ်မွှေပါလားမိဝေးရယ်"

သူစိတ်ပျက်သလိုညည်းတော့ထိုပုဂ္ဂိုလ်က

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပဲရှင်းပြသည်။

"ကိုယ်ပလက်ဖောင်းဘေးမှာကားကိုထိုးရပ်ပြီးဆင်းတဲ့အချိန်မှာသူတို့အု၊
လက်ထဲမှာလည်းအစားအသောက်ထုပ်တွေနဲ့၊ ဖြစ်ချင်တော့အဲဒီ လွမ်းအဝေးဆိုတဲ့
ကောင်မလေးလက်ထဲကအထုပ်ကိုပလက်ဖောင်းပေါ်က
ခွေးတစ်ကောင်ကဝင်ဟပ်ဆွဲသွားပါလေရော"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူစားမယ့်ဝက်သားတုတ်ထိုးအထုပ် ခွေးပါးစပ်ထဲပါသွား တော့သူ ဒေါသထွက်ပြီး ခွေးနောက်လိုက်တယ်။ ခွေးကကိုယ့်ကား အောက်တိုးဝင်ပြေးတော့သူကခဲကောက်ပြီးပစ်တာ"

"ဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ"

"အေးညီကသာ ပြောတာ၊ သူကတော့ဘာမှဂရုမစိုက်သလိုပဲ။ အလျော်ပေးမယ်တဲ့၊ သူ့မှာပိုက်ဆံမပါဘူးတဲ့၊ ဒီဆိုင်လေးမှာမင်းရှိမယ်တဲ့၊ သူ့အစ်ကို လျော်ပေးမယ်သွားလိုက်ဆိုပဲ"

သူမျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မလာခင်မိနစ်ပိုင်း လေးကလွမ်းအဝေးသူ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးဘယ်မှာရှိလဲ မေးတာ၊ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒီလိုမှန်းသိလျှင်အမှန်အတိုင်းသူ ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်။

"ကိုယ့်နာမည်ကမိုးအဂ္ဂပါညီလေး၊ အဂ္ဂမဟာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ဟိုကျွန်တော့်မှာကအဲဒီ လောက်အထိ လျော်ဖို့ ငွေမပါဘူးအစ်ကို၊ ဟိုဒီလိုလုပ်ပါ"

"နေဦးညီ"

မိုးအဂ္ဂသူ့စကားမဆုံးခင်လက်ကာတားရင်း

"ကိုယ်ဒီကိုလာတာ လျော်ကြေးငွေကိစ္စအတွက်အဓိကမဟုတ်ဘူးညီ၊ မင်းကအစ်ကိုဆိုတော့ ပြဿနာကိုသိပြီးဒီကလေးမကိုဆုံးမရအောင်အသိပေးတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ့ကိုကျွန်တော် ပြောပြမှာပါ၊ အစ်ကိုကားမီးသီးအတွက်လည်း လျော်ပေးပါ့မယ်"

"လျော်ကြေးကမလိုပါဘူးရတယ်၊

နောက်ထပ်ဒီလိုမျိုးမဖြစ်အောင်ဆင်ခြင်ခိုင်းဖို့ပဲလိုတာဟုတ်လား၊
ကိုယ့်နေရာမှာတခြားသူဆိုဒီလိုကိစ္စကိုသည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး။"

"ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို"

မိအဝေးလုပ်ရပ်ကြောင့်သူ့မှာမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
တောင်းပန်နေရသည်။

တော်တော် ပြဿနာရှာမီးမွှေးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။
သူဆုံးမရလွန်းလို့လည်းအာတွေပေါက်နေပြီ။

"ကဲကိုယ်သွားမယ်ညီ၊ ကိုယ့်ကိုလည်းမှတ်ထားပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ဟုတ်ကဲ့"

လက်ကမ်းပေးလာတော့သူလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။
ခင်မင်ဖွယ်ပြုံးရင်းမိုးအဂ္ဂနုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့သူ ငေးကြည့်နေမိ၏ ။

ရုပ်လက်တိုအဖြူနှင့်မီးခိုးရောင်
ဘောင်းဘီကိုစမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားပြီး ခြေလှမ်းညီညီ
လျှောက်သွားပုံကကြည့်ကောင်းပါသည်။

အဂ္ဂမဟာကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက်ကိုမှလွှမ်းအဝေးကမဝ်
ဟိုကအလွယ်တကူခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာကိုသိလျှင်ဒီကောင်မလေး
နောင်တရမည်လား။

သူမထင်ပါ။

*